סיפור זה נכתב לפני 25 שנה בדיוק, באוגוסט 1955. באיזו מידה הוא מתאמת?

הסיבוב החמישי

מאת **אורי אבנרי**

„הפללתי לרגע הזה," אמר אהוד דיין, „התפללתי שתצליחי... עתה תיפול ההכרעה — לכאן או לכאן! אין לנו ברירה..."

היא היתה יפה, יפה מאד. לחייה היו סמוקות בחדוות־הניצחון. עיניה התכולות הבריקו. לרגע קט עלה בלבו של אהוד הרצון לחבקה. אולם הוא התאפק. אדם לא היה מחבק סתם ככה את דוקטור ליאורה אורנת, סגנית־מנהל המעבדה הגרעינית של ממשלת ישראל.

„אתה רוצה שאסביר לך את הענין?" שאלה. „ובכן..."

„אין צורך!" חייך אהוד. „לא אבין מאומה. תמיד הייתי חלש בפיסיקה." הוא השקיף סביבו. האולם הגדול, שהיה רק חלק קטן מן המעבדה התת־קרקעית האדירה שהיתה חצובה בסלע הר־הגריזים, היה מלא מיתקנים בלתי־מובנים לו. „העיקר הוא הסוף. יש לך פצצה אטומית. היא די קטנה כדי להתאים לראשי הראשי הטילים שלנו. נכון?"

„נכון," נהנתה אוריק. אהוד לא יכול לרמות אותה. למרות קולו האדיש־כמעט ידעה שהוא מתרגש מאוד. היא הרגישה זאת מיד, שעה שגילתה לו כי ההמצאה הושלמה סוף־סוף.

„כמובן," התנצלה. „זוהי פצצה פרימיטיבית מאוד. צעצוע לעומת פצצות־הקובאלט שהאמריקאים התחילו לייצר לפני שהאו"ם אסר את ייצור הנשק הגרעיני. זה לא ישמיד את העולם. זה ישמיד בקושי את עיר־גנים." עיר־גנים, לשעבר, ג'נין, היתה בעלת אוכלוסיה של 130 אלף תושבים.

„את מוכנה לניסיון?"

אוריק פרצה בצחוק מצלצל. „ניסיון? השתגעת? אם תפוצץ את המכשיר בנגב יקלוט זאת הסייסמוגראף ברומא. תוך שלוש שעות יהיו כאן מפקחי המישטרה הבינלאומית. שכחת מה קרה ליפאן?" יפאן פוצצה פצצה ניסיונית לפני שמונה שנים. האו"ם הטיל עליה חרם, והא נאלצה להרוס את כל מיתקניה.

„איני מתכוון לניסיון סתם, אוריק. אני מתכוון לפעולה."

* * *

במשך כמה שניות שררה דומיה עמוקה באולם. האור המלאכותי עוד הדגיש את החיוורון הפיתאומי שעלה על פני הצעירה. היה זה כאילו תפסה אוריק בפעם הראשונה מה טיב ההמצאה שהמציאה. היא הסתכלה בפני אהוד, ידיד נעוריה, כמעט בשנאה.

„אתה... אתה... רימית אותי!" הפליטה לבסוף בקושי. „אתה אמרת שזה יהיה נשק רזרבי... משהו שישתמשו בו רק במיקרה האחרון ביותר, כשהמים יגיעו עד נפש... הייתי צריכה לדעת שזה שקר! אתם הגברים," היא אמרה את המלה בבוז עמוק, „אתם לא מסוגלים להתאפק. אתם מוכרחים לכבוש, להשמיד, להוכיח שאתם גיבורים!" עתה פרצו

(המשך בעמוד 6)